

ЕНДРЮ ПІТЕРСОН

САГА ПРО ЛІТОКРИЛІВ

НА БЕРЕЗІ ЗЛОВІСНОГО МОРЯ ПІТЬМИ

З англійської переклала Катерина Тарасенко

Київ | BOOKSHEF | 2023

Відгуки

«Я обожнюю пригоди, безмежну винахідливість, а найбільше — глибину змісту в книгах Ендрю Пітерсона. Він поет і майстер слова. Я обов'язково прочитаю всі його книги».

Саллі Ллойд-Джонс, авторка дитячих книжок-бестселерів за версією New York Times

«Книга неодмінно запам'ятається вашій сім'ї на все життя. Рекомендую прочитати цю серію книжок!»

Сара Макензі, авторка книги «Сім'я, яка читає вголос», засновниця й ведуча подкасту «Читаємо вголос: Відродження»

«Серія книг “Сага про Літокрилів” — цікава, насичена й прониклива. Рекомендую до прочитання книголюбам середнього шкільного віку, яким набридли книги про Нарнію і які хочуть почитати щось новеньке».

Енн Богел, авторка блогу «Сучасна місіс Дарсі» та ведуча подкасту «Що б таке почитати?»

«Надзвичайно фантастична, напрочуд іронічна серія книг, наповнена дотепами та мудрістю, а також відмінними порадами про те, як боротися з тхірокрисами, Іклами та зубастими коровами».

Аллан Гейнберг, письменник і співвиконавчий продюсер серіалу «Анатомія Грей» на каналі ABC, співтворець «Молодих месників», Marvel Comics

«Неймовірно цікаво!»

Філ Вішер, творець серії дитячих анімаційних мультфільмів «Овочеві історії»

ЗМІСТ

Відгуки	5
Стисло про Адею	12
Ще стисліше про край Скри	13
Знайомство з Ігібі (вкрай стисло)	15
Розділ 1. Іде Чорна Карета	17
Розділ 2. Купка, молоток і крумпля	21
Розділ 3. Тхірокрис в пастці	26
Розділ 4. Незнайомець на ім'я Есбен	33
Розділ 5. Книгар, Піт Шкарпетка та містечко Гліпвуд	37
Розділ 6. Бард на галявині Данна	48
Розділ 7. Босоніж і в злиднях	54
Розділ 8. Два кинуті камінці	59
Розділ 9. Стежка Гліппера	63
Розділ 10. Лілі та пісня про дракона	68
Розділ 11. Ворона на Кареті	75
Розділ 12. Далеко не гра	82
Розділ 13. Пісня про Сяйнистий острів	87
Розділ 14. Таємниці й сирна юшка	95
Розділ 15. Два сні й один кошмар	98
Розділ 16. Книги та потаємні куточки	105
Розділ 17. Щоденник Боніфера Сквона	113
Розділ 18. Знайдена таємниця	121
Розділ 19. Ховається там горя слід	126
Розділ 20. У маєтку	133
Розділ 21. Рогаті гончі	139
Розділ 22. У підзсмерлі	143
Розділ 23. Стогони привида Брімні Ступа	149
Розділ 24. Повернення додому	152

Розділ 25. У генерала Храка.....	155
Розділ 26. Халспа в книгарні	162
Розділ 27. Пастка для Ігібі.....	170
Розділ 28. У лісі.....	174
Розділ 29. Печерні блати та пернаті дігли.....	181
Розділ 30. Передчасна смерть Вопа.....	187
Розділ 31. Медальйон Храка.....	190
Розділ 32. Піріг із личинками	197
Розділ 33. Мости й гілля.....	203
Розділ 34. Замок Піта.....	212
Розділ 35. Ікла й вогонь	224
Розділ 36. Два скелети і впряжений у воза кінь	230
Розділ 37. Праща й кігті.....	236
Розділ 38. Маловтішний план	245
Розділ 39. Подарунок Канюка Вілі.....	253
Розділ 40. Зрадництво	259
Розділ 41. Гуркіт і вереск.....	265
Розділ 42. Прощавайте, Ігібчики.....	273
Розділ 43. Привид у повітрі	276
Розділ 44. Слідом за Подо.....	280
Розділ 45. Довга нічка.....	286
Розділ 46. Вода з Першоджерела.....	293
Розділ 47. Старі рани.....	299
Розділ 48. Прихисток.....	303
Розділ 49. Скарби Аннієри	307
Розділ 50. Хранителі престолу	311
Розділ 51. Лист із дому	319
 Додатки.....	 325
Легенда про Затонулі гори	327
Про автора	335

ГЛПВУДСЬКИЙ ЛІС

МОГУТНЯ РІЧКА БЛАПІ

МАСТОК
АНКЛАЖЕН

ЗАМОК
ПІТА

СТАНІС ВІВРОЛОС

В'ЯЗНИЦЯ
ГІОМА

«ЄДИНИЙ
ГОТЕЛЬ»

ТРЕМІВНИЙ

КАВАРНА

ЗЛОВІСНЕ
МОРЕ ПІТЬМИ

БУДИНОК
ПІБІ

ПОРІВНЯНО НАБЛИЖЕНА
МАПА МІСТЕЧКА
ГЛПВУДА
ТА ЙОГО ОКОЛИЦЬ.

(НЕ РОЗШИРЕНА)
(СОЧЕВІДНО)

Стисло про Адею

У стародавніх легендах ідеться про те, що першою людиною в цьому світі був чоловік. Він прокинувся вранці, позіхнув, потягнувся і спросоння адресував питання першій речі, що попалася на очі:

— А де я?

Звали того чоловіка Двейн, і погляд його впав на скелю. Поблизу стояла жінка на ім'я Гледіс, із якою вони згодом знайшли спільну мову. Впродовж багатьох наступних століть цю фразу вчили діти, внуки, правнуки та праправнуки, аж поки всі живі істоти, які вміють говорити, не почали називати світ навколо себе Адеєю.

Адея поділяється на два континенти, які омиває океан під назвою Зловісне море п'тьми. До Четвертої епохи не надто привітний край, який розташовувався східніше моря, дістав назву Дані. Він майже ніяк не пов'язаний із нашою розповіддю (за винятком зародження там Великого Зла, яке розгорнуло Велику війну в Адеї).

Це зло не мало імені. Так і прозвали його — Гнаг Безіменний. Він володарював у замку Трог із верхів'їв Смертельних гір і ненавидів усіх адейців, а найбільше — Верховного короля Літокрила з острова Аннієра. З невідомої причини жалюгідне військо під командуванням Гнага просунулося на захід та захопило Сяйнистий острів Аннієру, поваливши благородного короля, його палац і знищивши шляхетний люд.

Та Гнаг не вгамувався. Він спорудив флот і переправив жалюгідне військо через Зловісне море п'тьми на захід, прямо до Скри. Безіменний зруйнував цю безкрайню землю за довгих дев'ять років до початку нашої історії.

Знайомство з Ігібі (вкрай стисло)

Неподалік містечка Гліпвуд, розташованого близько до скель Зловісного моря, височів затишний будиночок, у якому жила сім'я Ігібі. Хатина здавалася доволі простацькою, проте досить затишною, майстерно збудованою й охайною, хоча там і мешкало троє дітей. Із неї день у день лилося світло любові, що пробивалося з вікон уночі, мов вогонь у каміні.

Що можна сказати про Ігібі?

Попри те що вони завжди допізна засиджувалися біля вогнища, розповідаючи історії, співали пісень у саду, коли збирали врожай, і те, що дідусь Подо Штурман сидів на ганку, пускаючи кільця диму; та й незважаючи на все добро, тепло, що наповнювало їхні дні, наче сидр у кухлі зимової ночі, їм жилося зовсім нещасливо. Направду нещасливо, бо в Скрі панували Ікла Данга.

Їде Чорна Карета

Джаннер Ігібі тремтів у ліжку, заплющивши міцно очі, й вслухався у жахливий звук Чорної Карети, що торохтіла дорогою у місячному сяйві. Молодший брат Тінк уже похропував на горішньому поверсі. Сопіння сестрички Лілі означало, що вона теж заснула. Джаннер насмілився розплющити очі й розгледів крізь вікно білий, як череп, місяць, який хитро посміхався до нього. Хоч скільки хлопець пересилював себе, у голові зазвучав дитячий віршик, яким здавна жахали дітей у Скрі. Так він і лежав у блідому місячному сяйві, ледь чутно рухаючи губами.

Удовж берега ріки
Їде Чорная Карета,
Керує нею два скелети
Й упряжений у воза кінь.

Ти, дитя, заснуть благай —
Хай Карета проїжджає,
Бо скелет не зволікає,
Бачиш, вже підходить тінь.

У нічні часи прокляті
Викраде тебе із хати.
Будеш лиш ліси минати,
Поки не проїдеш ріг.

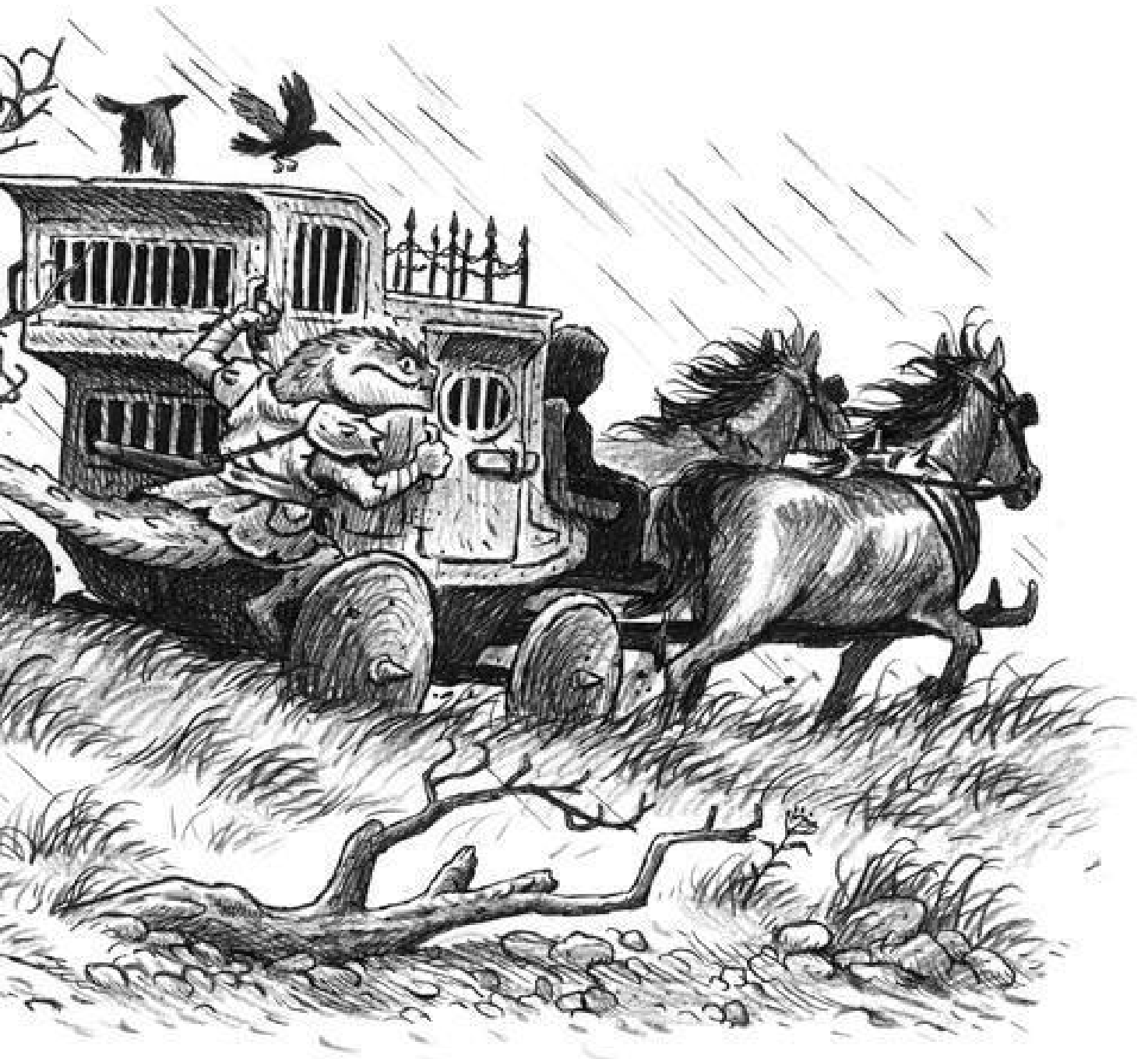
В замку Гнаг уже чекає,
Тіні двері відчиняють,
Довгі муки обіцяють —
Ти заплачеш, як перетнеш поріг.

Там, за берегом ріки,
Стоїть Чорная Карета,
Керує нею два скелети,
Що дістались твоїх ніг.

Не дивно, що Джаннер ніяк не міг заснути після того, як почув ледь чутний стукіт копит і брязкіт ланцюгів. Він уявляв ворон, які кружляють над Каретою та вмощуються зверху. Йому почулося навіть каркання і хлопання крил. Юнак переконував себе, що ці звуки — лише породження уяви. Однак Джаннер точно знав, що тієї ночі Чорна Карета зупиниться біля домівки якогось бідолашного чоловіка, а його дітей заберуть назавжди.

Минулого тижня Джаннер випадково почув, як мати плакала через викрадення дівчинки з Торрборо. Сара Кобблер була ровесницею Джаннера; і йому пригадувалося, як вона із сім'єю проїжджали через Гліпвуд. Тепер дівчина зникла назавжди.

Однієї ночі вона так само лежала в ліжку. Напевно, побажала батькам добраніч і помолилася. А потім приїхала Чорна Карета.

Хіба вона не спала?

Чи чула іржання чорних коней за вікном, чи помітила пару, що підіймалася з ніздрів?

Ікла Данґа зв'язували Сару?

Вона опиралася, коли її вкидали до Карети, наче в пашу чудовиська?

Хоч би що там Сара намагалася зробити — усе даремно. Її розлучили із сім'єю — і це був кінець. Батьки Сари влаштували поминки. Потрапити всередину Чорної Карети — однаково що померти. Таке могло статися з будь-ким та будь-коли, і з цим неможливо боротися, хіба що тільки молитися, щоб Карета їхала далі, коли з гуркотом котитиметься стежкою.

Торохтіння, брязкання і гупання копит відлунювали вночі. Невже Чорна Карета наближається? Невже повертає вона на провулок, до будиночка Ігібі? Джаннер благав, аби все швидше минулося.

Дружок, песик Лілі, підвів голівку в підніжжі ліжка й гаркнув у темряву за вікном. Джаннер угледів ворона, який уместився на гіллячці, залитій місячним сяйвом. Він здригнувся, схопив покривало й натягнув його аж до підборіддя. Ворон обернувся і зазирнув Джаннерові у вікно. Схоже, він насміхався з хлопчика, чиї величезні очі віддзеркалювали місяць. Джаннер жахнувся, намагаючись сховатися якомога глибше в ліжку, аби воронячі очі не розглядали його. Птах відлетів геть. Місяць затягнуло хмарами. *Стукіт* копит та *скрип* Карети все стихали, і зрештою настала тиша.

Джаннер затримав дихання й помалу видихнув. Дружок стукотів хвостиком об стіну, і хлопець уже не почувався таким самотнім, бо песику теж не спалося. Трохи згодом Джаннера зморив неспокійний сон.